

kosti i tako na isti način pristupa također od drugoga ono što je vlastito pojedinima, a tada doista i masa, koja je mala, kasnije postaje velika i tako se događa da mali čovjek postaje velik.« To je doista navedeno iz *Fedona* da bi se pobila Aristotelova laž kojom je tvrdio da Platon ništa nije raspravljao o rastu.

5

Ne manje ga se hvata u laži kad kaže da on nije pisao o mijenjanju, naime u *Teetetu* je pisano ovo: »Kada ostaje u istoj vrsti, a stari ili postaje iz bijelog crn, ili tvrd iz mekanog, ili se mijenja nekom drugom promjenom, nije li to prikladno nazvati drugom vrstom kretanja?«

10

Aristotel nije ništa uzvišenije poučavao o mijenjanju u 4. poglavlju 1. knjige *O nastajanju*: »Mijenjanje je, kad osjetilni subjekt ostaje, promjena biva u njegovim trpnjama, ili kontrarnim [344] ili srednjim.« Naime što je ondje rekao: *kad ostaje subjekt*, Platon je izrazio: *u istoj vrsti*; Aristotel je dodao: *osjetilni*, bez ikakve potrebe; ne postoji naime, nijedan subjekt koji ne bi bio osjetilan; a kontrarne trpnje koje ondje Platon navodi na primjerima crnog i bijelog, tvrdog i mekanog objasnio je i onim drugim mijenjanjem, te u 10. knjizi *Zakona* <piše> o istoj stvari: »Uzimajući si <ta kretanja duše> opet sekundarne tvorce kretanja tijela, vode sve u rast i smanjivanje, u odvajanje i srastanje i one topline koje za time slijede...« i ostalo.

15

20

Sasvim su, dakle, očevidne te Aristotelove laži, niti ih itko može opravdati, pa i kad bi rekao da je Aristotel to kod Platona pobijao, jer nije istinito raspravljao kako o kostima i mesu, tako i o rastu i mjenjanju; ta obrana, naime, ne pogađa Aristotelove riječi u kojima bezuvjetno niječe da je Platon išta o tome prenio.

25

ZA FILOZOFIJU